

Religiosus tenetur obedire, quoties major aliqua auctoritas quam ordinaria regulæ additur; vel ad præcavenda mala, vel ad majorem cautelam religioso statui conferentem, ib.

Votum obedientiæposito præcepto obligat moniales ad clausuram, non vero votum castitatis, ib.

An et quando teneantur religiosi obedire et observare, si religio edat de novo constitutiones austeriores, quam antea haberet, quamvis in illas non consenserint, neque secundum illas professi prius fuerint, ib.

Papa an et quomodo possit præcipere et addere tales austeritates, ib.

An et quando professus in religione, quæ a rigore suæ primitivæ regulæ remissit, possit in virtute obedientiæ cogi ad regulam primitivam observandam facta reformatione, vel antequam fiat, ib.

Obedientia Evangelica, ut sit perfectissima, debet se extendere aliquo modo ad omnia perfecta sine ulla limitatione, c. 9.

Ad obedientiam requiritur, ut non sit de re mala, sive intrinsece, sive extrinsece, ex prohibitione, et ut materia ejus non sit contra regulam, ib.

Perfecta obedientia Evangelica in externos et internos actus cadere potest, ib.

In hoc excedit votum obedientiæ alia duo, quod interiori voluntatem Deo offert, ib.

Perfectissimam obedientiam non profitentur omnes religiones, ib.

Hæc perfectissima et universalis obedientia non repugnat omni statui religioso in particulari, fuit in Apostolis et in primis religiosis Apostolorum imitatoribus, et de facto datur in Societate Jesu, ib.

Quæ obligatio diversa oriatur ex voto obedientiæ secundum determinatam regulam, et ex voto obedientiæ secundum determinatam regulam, et ex voto obedientiæ in omnibus, quæ regulæ non repugnant, ib.

Transitus religiosi ad statum secularem est prohibitus a voto obedientiæ, c. 10.

A nullo Prælati, neque a Papa potest præcipi in virtute obedientiæ, ib.

Transitus ad religionem inferiorem vel æqualem est prohibitus a voto obedientiæ, neque ab illo Prælati præcipi potest, ib.

Transitus ad religionem perfectiorem non est materia voti obedientiæ, nec negative, nec affirmative; non potest prohiberi nec præcipi, ib.

Obligatio petendi licentiam Prælati ad hunc transitum non oritur ex voto obedientiæ, sed ex lege ecclesiastica, ib.

Potest in religione fieri votum transeundi ad aliam perfectiorem, si superior vel Papa præcipiat; hoc tamen votum non pertinet ad perfectionem status religiosi, ib.

Acceptatio pontificatus a religioso facta sine consensu Prælati, neque ex lege ecclesiastica, neque ex voto obedientiæ est prohibita aut irrita, ib.

Sic electus acceptans pontificatum liber manet a jugo religionis, neque tenetur renuntiare, et redire ad religionem, ib.

Acceptans pontificatum invito Prælati nullum peccatum committit, ib.

Electio et acceptatio episcopatus est prohibita ex jure ecclesiastico, si fiat sine consensu Prælati, ib.

Potest etiam ex voto prohiberi, ut fit in Societate Jesu, ib.

Probabilis est electionem et acceptionem episcopatus sint Prælati consensu esse prohibitam ex voto obedientiæ, et solum irritam ex jure ecclesiastico, ib.

Adhuc tamen si episcopatus immediate a Papa offeratur, licite et valide acceptari potest sine consensu Prælati, ib.

An et quando possit religiosus acceptare Episcopatum sine consensu Prælati, si ab aliis præter Papam offeratur aliis modis præter electionem, ib.

Acceptatio Episcopatus in casu gravis necessitatis et extra illum religioso præcipi potest a Summo Pontifice ratione jurisdictionis supræmæ, ib.

Hoc procedit, quamvis jurasset vel vovisset non acceptare episcopatum, ib.

Hoc præceptum non est proprie materia voti obedientiæ, ib.

Nec Generalis, nec alius Prælati potest præcipere subdito ut acceptet episcopatum, ib.

Potest vero præcipere et obligare ut acceptet beneficium curatum, ib.

Potest etiam illum tali beneficio privare valide sine causa, quamvis malo animo id faciat, ib.

Probabile tamen est solum ad beneficium regulare, et non ad seculare posse subditum obligare, ib.

Votum obedientiæ solum homini viatori seu Deo per illum præcipienti obligat, c. 11.

Si Deus per se immediate, vel per Angelum, aut alio modo extraordinario præcipiat, non tenetur religiosus ex voto obedire, ib.

Peccatum contra legem naturalem et divinam positivam non habet specialem malitiam ex circumstantia voti obedientiæ, ib.

Item neque contra legem Ecclesiæ, ib.

Votum hoc non obligat ad obediendum cuilibet homini, sed illi tantum cui religiosus voluntarie se tradit, ib.

Obedientia domino vel parenti debita non pertinet ad hoc votum, ib.

An et quando sit parendum potius uni quam alteri, si contingat multis deberi obedientiam, aliis titulis præter votum, ib.

Votum obedientiæ obligat ad parendum omnibus prælati religionis, servato ordine et respectu inter illos, ib.

Votum obligat obedire præcepto superioris prælati, omisso inferioris contrario, ib.

Papa ex vi potestatis jurisdictionis potest præcipere religionis in quacumque materia, ib.

Item ut verus prælati ex vi potestatis dominativæ, et obligare ex voto obedientiæ, ib.

Episcopus tamen ex potestate jurisdictionis, quam dominationis, atque adeo ex voto obedientiæ potest præcipere et obligare religiosos non exemptos etiam in materia ad regularem vitam pertinente, ib.

Non exempti Episcopo, ut vero et principali Prælati, promittunt obedientiam, ib.

Potestas ordinaria præcipiendi in virtute obedientiæ est in prælati localibus religionum, et ab illis delegatis, ib.

Alii officiales non habent hanc potestatem jure ordinario, ib.

Votum obedientiæ obligat moniales ad parendum Abbatissis ut vere prælati et matribus spiritualibus, ib.

Hæc potestas præcipiendi est in feminis magis limitata quam in viris, ib.

Votum obedientiæ a solo summo Pontifice duobus modis dispensari potest, c. 12.

OBLATUS RELIGIONI.

Cum oblato religioni potest Papa dispensare, liberando illum ab omni obligatione ad talem religionem, l. 6, c. 17.

Vide Professio, et Parens.

OBLIGATIO.

Obligatio mutua debet dari inter religiosum et ipsam religionem, l. 2, c. 4.

Obligatio absolute ex parte religionis ad retinendum religiosum irrevocabiliter non est necessaria, c. 14.

Contrarium non est iniquum, ib.

Obligatio inter Deum et homines non oritur nisi mediante præcepto et promissione ex parte Dei; ex parte hominis mediante voto seu promissione, c. 7.

Obligatio subveinendi et alendi in necessitate est major parentum erga filios non emancipatos, quam filiorum ergo parentes, l. 5, c. 6.

Vide Pater.

ORATIO.

Orationi semper vacandum, quomodo intelligatur, l. 8, c. 8.

ORDO.

Ordo sacer numeratur a subdiaconatu usque ad episcopatum, l. 9, c. 13.

Ordinibus minoribus et primæ tonsuræ potest Ecclesia adjungere inhabilitatem ad matrimonium, l. 6, c. 17.

Vide Castitas simplex, clericalis, et Clericus.

P

PAPA.

Papa est supremus Prælati religionum, l. 2, c. 16, l. 16, c. 15 et 14.

Vide Paupertas solemnis, Obedientia simplex, Obedientia solemnis, Castitas simplex, Castitas clericalis, Castitas solemnis, Matrimonium, Potestas, Approbatio, et Votum religionis.

PARENS.

Parentes possunt directe irritare omnia vota filiorum impuberum, nullo excepto, l. 4, c. 6.

Non possunt parentes irritare votum solemnne castitatis annexum sacris Ordinibus, si filius impubes voluntarie ordinetur, ib.

Item neque votum castitatis simplex vel solemnne a filio pubere factum, etiam illis invitis, ib.

Parens potest vendere filium in servum ob gravem aliquam necessitatem, dum est in sua potestate, non tamen potest in infantia ita donare religioni, ut post annos pubertatis teneatur permanere in monasterio, l. 6, c. 3.

Vide Pater, Votum religionis, et Paupertas solemnis.

PAROCHUS.

An parochi et Prælati Episcopis inferiores teneantur perpetuo manere in suo munere? Negat Divus Thomas, l. 1, c. 17.

Quæ differentia detur inter illos et Episcopos, ib.

Non sunt instrumenta et officiales Episcoporum, sed ordinarii pastores, et causæ proximæ in suo ordine principales, ib.

Assignantur tres inferiorum pastorum gradus, ib.

Parochi sunt veri pastores, licet coadjutores et subordinari, Episcopis, ib.

Parochorum munus esse de jure divino, et consequenter non posse ab Ecclesia auferri, est probabile, ib.

Parochi sunt in statu perfectionis exercendæ, ib.

PATER.

Pater potest revocare a religione filium impuberem intra annum, si non consensit tacite vel expresse illius ingressui, l. 5, c. 1.

Potest licite pater vel mater offerre religioni filium educandum ante usum rationis, ut postea perseveret, ib.

In hoc casu nec pater potest filium revocare, nec filium egredi ante annos pubertatis sine consensu religionis, ib.

Pater vel mater potest cogere ad ingressum religionis filium ratione utentem ante annos pubertatis, non expectata vel etiam repugnante illius voluntate, c. 2.

Hæc potestas manet in altero parente, si alius moriatur, ib.

Pater licite et valide potest offerre filiam religioni, repugnante matre, ib.

Non ita mater patre contradicente, ib.

Si vero pater non repugnet, quamvis positive non consentiat, potest mater filium offerre, ib.

Pater non potest absolute, omnia filii cura, nisi sufficienter ei provideat, illum deserere, aut ingredi regionem, c. 6.

Intelligitur hæc obligatio erga filium non emancipatum; nam erga emancipatum in necessitate positum eodem modo quo filius ergo parentes, ib.

Pater vel mater severe custodiens et tractans filiam, ita ut tædio affecta eligat religionem ingredi, non facit illi violentiam, dummodo id non intendat, aut nimium excedat in paterna severitate, c. 9.

Pater vel mater sine peccato potest cogere filiam ante annos pubertatis ut ingrediatur monasterium; non vero post pubertatem, quamvis sit tantum ad educationem et clausuram; non tamen incurrit propter hoc excommunicationem, ib.

Item non incurrit excommunicationem, si relinquat hæredem ea conditione ut ingrediatur monasterium, ib.

Vide Votum religionis.

S. PAULUS.

Paulus neque ante, neque post apostolatam contraxit matrimonium, l. 9, c. 14.

PAUPERTAS SIMPLEX.

Paupertas actualis non est necessaria ad salutem, neque hominibus præcepta, l. 8, c. 1.

Votum simplex paupertatis per se honestum est, ac de meliori bono, c. 2.

Voluntaria paupertas est utilis ad perfectionem, et inter opera consilii computatur, ib.

In voluntaria paupertate includitur voluntas carendi divitiis et actualis carentia, ib.

Est optimum et opus consilii vivere paupertatem, ib.

Votum simplex paupertatis per se honestum est, et sub consilio cadere potest, ib.
 Votum hoc dupliciter fieri potest, ib.
 Relinquere bona sua communitati non tollit veram rationem voti paupertatis, ib.
 Votum simplex paupertatis extra statum religiosum est optimum, et ad opera consilii pertinet, c. 3.
 Probabile est de facto plures sanctos eremitas hanc paupertatem personalem coluisse, ib.
 Enumerantur commoda et fructus paupertatis, ib.
 Quare clericis et Episcopis annexa paupertas sicut et castitas, ib.
 Sine Pontificis facultate nullus, qui non sit vere religiosus, titulo paupertatis voluntariae ad sacros Ordines admitti potest, ib.
 Votum simplex paupertatis sine voto obedientiae consistere potest, ib.
 Item sine voto castitatis, ib.
 Materia remota voti paupertatis sunt bona quae divitiarum nomine comprehenduntur, c. 4.
 Excluduntur ab hac materia, vita, membra ac facultates, item virtutes, ib.
 Honor et fama, ib.
 Item beneficia ecclesiastica et alia munera, dignitates seu tituli honorifici, ut, verbi gratia, doctoratus, quoad jura spiritualia et honorifica, ib.
 Comprehenduntur autem quoad emolumentum temporale illis annexum, ib.
 Jus eligendi, praesentandi, confirmandi, instituendi, et omnis jurisdictio, tam ecclesiastica quam secularis; item beneficia cathedrae et similia, tam quoad proprietatem quam possessionem juris et facti, haberi possunt, quin violetur votum paupertatis, ib.
 Jus suscipiendi alimenta ex hoc vel illo monasterio, quomodo sit vel non sit materia paupertatis, ib.
 Jus decimarum vel commendae per se non est materia paupertatis, ib.
 Votum paupertatis duobus modis fieri potest, c. 5.
 Dominia rerum temporalium sunt pars principalis materiae proximae paupertatis, ib.
 Non semper est contra votum paupertatis appellare aliquid *rem meam*, ib.
 Votum paupertatis si est solemne, necessario excludit dominium tam praesens quam futurum; si vero per se spectetur, solum obligat ad relinquendum dominium quod habetur, et nullum postea acquirendum, si vovens per illud dominium se privare intendit, ib.
 Dives vovens paupertatem non est pauper, nec caret dominio suarum rerum, donec de illis disponat, ib.
 Quando obligetur talis ad divitias relinquendas, ib.
 Habens votum simplex paupertatis acquirit verum dominium, quamvis rem acquirendo vel accipiendo peccet, ib.
 Licet is qui paupertatem simplicem promittit, simul haberet voluntatem se reddendi incapacem omnis dominii, mutata voluntate acceptando dominium jam est capax, vereque dominium acquirit, ib.
 Sic accipiens aliquam rem, an possit apud se retinere, ib.
 Non tenetur distribuere in pauperes, vel pios usus, sed pro suo arbitratu, ib.
 Ususfructus, usus et propria possessio sunt materia proxima paupertatis, ib.
 Quid potest licite facere habens hujusmodi votum, si haeres instituatur, vel ab intestato succedat, ib.

Usus facti et omnis rei apprehensio, aut tentatio, vel pura administratio, quae non fit proprio jure et nomine, sed alterius, non ita proprie sunt materia voti paupertatis, ut omnino ex vi illius excludantur; aliqua tamen moderatio in his potest esse materia paupertatis, juxta voventis intentionem, ib.
 Omnimoda carentia vestium non est paupertas professsa a Christo aut Apostolis, ib.
 Etiam neque pura administratio, neque jus administrandi (quod non habet emolumentum pretio aestimabile) per se repugnat paupertati, ib.
 Si votum paupertatis simpliciter fiat, et vovens nihil specialiter intendat, excessus in usu et peculio facti, non est contra illud, ib.
 Apud quem sit dominium rerum quibus utitur, vel quas requirit habens hujusmodi votum, ib.
 Resolutio est, apud neminem esse, ib.
 Adhuc tamen est peccatum injustitiae tales res illo invito auferre, ib.
 Contra hoc votum peccatur habendo vel accipiendo dominium alienius rei (sub dominio possessio etiam propria, jus utendi et fruendi proprium comprehenditur), c. 6.
 Hoc peccatum ex suo genere est mortale sacrilegium, ib.
 Ad peccatum mortale requiritur materia gravis, ib.
 Qualis sit haec ex sententia aliquorum, ib.
 Quantitas gravis censetur illa quae, promissa in elemosynam, sufficit ad violationem talis voti, et haec videtur esse quantitas quatuor argenteorum, ib.
 Differentiae inter hanc paupertatem et religiosam, ib.
 Habens hoc votum potest illud graviter violare per sacrilegium, quin peccet contra justitiam, ib.
 Quantitas furti, respective tamen ad talem religionem, sufficit ut religiosus violet paupertatem, ib.
 In persona privata potest dari peccatum mortale furti sine peccato mortali contra votum, ib.
 Item in religioso, si furetur tertiae personae, et non suae religioni, ib.
 Seclusa proprietate et dominio, vix invenitur alius modus violandi votum simplex paupertatis, ib.
 Habens tale votum potest donata accipere sine aliqujus licentia ad usum tantum; item potest aliis donare tanquam dispensator, ib.
 Non peccat per proprietatem, nisi directe intendat sibi acquirere dominium, ib.
 An et quomodo peccet per displicentiam voti facti, ib.
 Hoc votum non est reservatum, ex causa justa potest a Papa vel Episcopo dispensari, vel in toto, vel in parte, ib.
 Vide Votum paupertatis.

PAUPERAS SOLEMNIS.

Assignantur quatuor modi paupertatis religiosae, l. 8, c. 7.
 Aliqua paupertas est necessaria ad religiosum statum, et fuit servata ab initio Ecclesiae, ib.
 Probabile est aliquando statum religiosum constituisse in aliquibus cum paupertate, quae nec dominium, nec usum independentem excluderet, sed tantum usum rerum superfluum, ib.
 Tria impedimenta perfectionis, scilicet sollicitudo rerum temporalium, amor divitiarum, et elationis occasio per paupertatem auferuntur, ib.
 Probabilius est semper fuisse in Ecclesia usitatum,

ut in statu perfectionis paupertas esset per abdicationem proprietatis, saltem quoad usum, ib.
 In eremitis quomodo fuerit usus rerum non proprietarius, ib.
 Item in viris et sacris virginibus, quae olim in privatis domibus statum religiosum profitebantur, ib.
 Licet paupertas quoad carentiam dominii omnium bonorum fuerit semper usitata in Ecclesia, non tamen videtur observata, in omni specie vel tempore status religiosi, ib.
 Dominium bonorum mobilium in statu religioso privato apud Episcopum fuisse, probabile est, probabilius apud ipsam personam privatam, ib.
 Idem de dominio rerum stabilium dicendum, ib.
 Religiosi in communitate viventes verisimiliter non habebant dominium rerum stabilium, vel mobilium, ib.
 Probabilius hujusmodi dominium et proprietatem habere vel valide vel etiam licite, ex licentia justae praelati, non repugnabat illi statui, ib.
 Paupertas reddens incapacem dominii fuit a principio in Ecclesia, sed postea introducta, ib.
 Probatur de Christo Domino, ib.
 Et de Apostolis, ib.
 De monachis solitariis, ib.
 Solemnitas voti paupertatis a tempore Justiniani imperatoris universaliter incepit, ib.
 Justa aliquos, religiosus professus potest retinere dominium ad breve tempus, ib.
 Vide Paupertatis votum, et Solemnitas.
 In communitate religiosa duplex paupertas dari potest. Prima, excludens dominium et proprietatem a singulis personis; secunda, excludens etiam ab ipsa communitate, c. 8.
 Paupertatis in communi tres gradus, ib.
 Est de fide, laudabile esse religiosorum institutum, qui paupertatem tam in particulari quam in communi profitentes, quoad carentiam possessionum ac certorum reddituum, non ex solis elemosynis, sed ex proprio manuum labore aluntur, ib.
 Item quando non ex labore, sed ex solis elemosynis vel oblatibus vel petitis vivunt, ib.
 Hoc genus paupertatis professus est Christus Dominus, ib.
 Item Apostoli, ib.
 Item Apostoli viri et alii Sancti, ib.
 Hoc genus paupertatis et mendicitatis incepit a tempore S. Francisci et S. Dominici, ib.
 Est de fide et evidens laudabile esse institutum, in quo paupertas cum abdicatione omnis proprietatis in particulari, et cum dominio bonorum in communi observatur, ib.
 Christus et collegium Apostolicum habuerunt dominium rerum mobilium in communi, ib.
 Item primitiva Ecclesia, antiquae et novae aliquae religiones, ib.
 Religio fratrum Minorum non habet dominium etiam rerum mobilium in communi, ib.
 Nec Christus nec Apostoli habuerunt dominium aut possessionem rerum stabilium in communi, ib.
 Probabile tamen est aliquas Ecclesias viventibus adhuc Apostolis habuisse bona stabilia in communi, ib.
 In religiosis, qui statum Apostolicum profitentur, perfectior est paupertas bonorum stabilium, tam in particulari quam in communi, per se loquendo, c. 9.
 Ratione vero circumstantiarum potest esse magis expediens habere possessiones moderatas in communi, ib.
 Non est perfectius, regulariter loquendo, non solum bona immobilia non possidere, sed neque ex usu consumptibilibus in futurum providere, eas congregando et conservando, ib.
 Non spectat per se ad majorem perfectionem habere haec bona mobilia absque dominio communitatis, etiam pro illo tempore quo possidentur, ib.
 Paupertas in communi quoad immobilia est medium per se ad perfectionem; non ita quoad bona mobilia, ib.
 Quomodo hoc intelligatur, ib.
 Hoc votum ex genere suo obligat sub mortali ad non habendum dominium vel proprietatem, c. 10.
 Primus modus peccandi est per directam voluntatem habendi dominium, quando et quomodo, ib.
 Secundus est accipiendo rem moraliter aequivalentem dominio, vel acquisitioni ejus, ib.
 Desiderium et delectatio morosa quando sit peccatum in hac materia, ib.
 Accipere aliquid sine licentia praelati ex genere suo est mortale, nisi ex levitate materiae fiat veniale, c. 11.
 Licentia praelati, quando commode postulari potest, est necessaria, ut res optime et sincere fiat, ib.
 Quando commode postulari non potest, sufficit praesumpta et interpretativa cum intentione manifestandi praelato, et si res non sit consumpta, oportet manifestare, ut licite retineatur, ib.
 In rigore praecipii, sufficit tacita vel probabiliter praesumpta superioris voluntas, etiam quando potest expressa licentia postulari, et ob aliquem humanum respectum vel pudorem, aut nonnullam difficultatem adeundi praelatum, omittitur, ib.
 Probatur de licentia tacita, et ponuntur varii casus, ib.
 De praesumpta, ib.
 Displicentia superioris quoad substantiam tollit voluntatem praesumptam, non ita quoad modum, ib.
 Licentia injusta ex parte petentis aliquando excusat illa utentem a peccato contra paupertatem, aliquando non, ib.
 Idem dicendum de licentia injusta ex parte materiae, ib.
 Licentia injusta ex parte praelati concedentis excusat a peccato proprietatis recipientem, ib.
 Aliquando vero non excusat ab alio peccato vel scandali, vel superfluitatis, ib.
 Licentia debita irrationabiliter, tamen negata, vel probabiliter praesumpta neganda, non sufficit ad excusandum a peccato proprietatis recipiendo, ib.
 Excipitur casus extremae necessitatis, ib.
 Quae quantitas sit magna vel parva, ut illam accipere sine licentia sit peccatum grave vel veniale, ib.
 An sit peccatum mortale accipere rem in quantitate sufficienti sine licentia, non ut habeatur aut occulte possideatur, vel extra religionem expendatur; sed solum ut religioni incorporetur, et publicus usus illius habeatur, cum proposito relinquendi illum, si superior jusserit, ib.

Quæ quantitas in hoc casu requiratur, ib.
 Item quando res accipitur et applicatur ad usum proprium loco alterius similis. Quæ ad similem usum ex bonis communibus monasterii, danda est, ib.
 An res sic accepta fiat monasterii, et an accipiens debeat eam monasterio tradere, vel ei reddere qui donavit, vel denique possit ea uti de licentia, ib.
 An talis rei acquisitio et donatio possit revocari, ib.
 Usurpatio sine licentia ex bonis monasterii est contra paupertatem et justitiam, ib.
 Est peccatum mortale usurpare sine licentia pecuniam monasterii quantitate sufficienti, ib.
 In aliis vreo bonis monasterii usu consumptibilibus, quæ pertinent ad cibum et potum, si tantum ad primum usum actualem et transitorium sumatur aliquid, regulariter non est peccatum mortale, nisi damnificatio sit nimia, et in re extraordinaria ac pretiosiori, ib.
 Usurpatio rerum quæ usu statim non consumuntur, si non accipiantur ut occulte, et tanquam proprie possideantur, ordinarie non est peccatum mortale, ib.
 Acceptio ab aliquo externo de bonis ejus ad solum usum proprium, an et quale peccatum sit, ib.
 Quando liceat religioso pecuniam mutuo accipere, ib.
 Accipere pecuniam in custodiam non est contra paupertatem, ib.
 Quando liceat accipere pecuniam vel aliud donatum ab altero, ut reddat tertiæ personæ, ib.
 Solum peculium proprietarium repugnat paupertati, c. 42.
 Primum signum peculii proprietarii est possidere aliquid sine ulla legitima licentia, ib.
 Secundum signum est, si res possessa ita occultetur, ut non possit a superiore inveniri, ib.
 An et quando res a principio accepta cum sola licentia præsumpta, si postea occultetur prælato et ita retineatur, sit sufficiens signum proprietatis, ib.
 An res accepta et possessa cum licentia expressa, si postea occultetur, ne possit et contingat auferri, sufficiat ad vitium proprietatis, ib.
 An habere aliquid clavi obseratum sine licentia, quoad illum modum habendi sit peccatum proprietatis, quamvis res ipsa in se cum licentia habeatur, ib.
 An possit religiosus esse proprietarius, ex eo solum quod habeat aliquid ex licentia irrationabiliter et injuste concessa, ib.
 An saltem in hoc casu committat aliud genus peccati contra paupertatem vel aliam virtutem, ib.
 Licentia respectu sui ipsius vel superiorum prælatorum irrevocabiliter concessa religioso, ut aliquid possideat, est invalida, ib.
 Usus bonorum proprietarius per paupertatem prohibetur, c. 15.
 Usus proprietarius paupertati repugnans est omnis ille qui propria auctoritate fit, ib.
 Ut hic usus non sit proprietarius, sufficit licentia præsumpta, etiam sine proposito postulandi a prælato ut expresse ratam habeat donationem factam, ib.
 Ut usus consumendi vel alienandi bona religionis sit validus, requiritur justa et legitima prælati licentia, ib.
 Quando censetur licentia justa et valida, ib.

An et quale peccatum sit usus bonorum religionis usurpatus et dispensatus in extraneos sine ulla licentia, ib.
 Circa ipsos religiosos, ib.
 Peccat contra paupertatem sine ulla licentia donans ex sibi concessis ad usum, quando seipsum privat illo commodo, et non gravat religionem in re alia vel usu, ib.
 Item non potest res concessas ad unum usum in alium convertere, ib.
 Mutuare bona religionis non licet sine licentia, ib.
 Sine debita licentia tam privatis religiosis quam officialibus et procuratoribus quibus committitur cura bonorum, non licet illa dispensare, ib.
 Prælati non potest pro suo arbitrio bona monasterii expendere, ib.
 Idem dicendum de prælati superioribus, ib.
 Quæ donationes a Prælati factæ sunt licitæ, et quæ injustæ et invalidæ, ib.
 Expendere de bonis alienis sine licentia et invito domino, est contra justitiam et paupertatem, ib.
 Concedente domino usum facti determinatum, si cedat usui in commodum ipsius religiosi, vel ei proprie donetur, est contra paupertatem sine licentia illum accipere; non ita si usus non edit in commodum, neque ipse pro se ipsum acceptet, sed solum ut instrumentum transferendi rem ab uno in alium, ib.
 Quoties conceditur usus facti indeterminatus, sed absolute pro arbitrio accipientis, acceptare illum vel applicare sine licentia est contra paupertatem, non ita si solum acceptetur dispensatio facienda in alios nomine alterius, quamvis particularis applicatio et electio esset commissa arbitrio religiosi, ib.
 Res donatas et acceptas expendere vel consumere sine licentia est contra justitiam et paupertatem, ib.
 Res sic male accepta, si prior acceptio rata habeatur a Prælato, potest de ejus licentia expendi; si non habeatur rata, debet restitui domino, ib.
 An et quando possit Prælati dare licentiam religioso ut expendat, vel convertat in proprium usum rem acceptam, si sit in magna quantitate, vel pretiosa, ib.
 An sub decreto Concilii Tridentini concedentis omnibus religionibus, excepta Minorum, habere bona immobilia, comprehendatur etiam religio Carmelitarum discalceatorum, c. 47.
 Huic privilegio renuntiavit Societas Jesu professæ, et possunt aliæ renuntiare, ib.
 Religio, quæ dominium in communi excludit, obligatur ad non habenda aliqua bona immobilia in sustentationem religiosorum tanquam propria, ib.
 Bona vero mobilia habere potest et colligere, et conservare etiam pecunias, excepta Minorum religione, quæ pecunias non potest colligere, ib.
 In hac pecunia colligenda moderatus modus habendus, ib.
 An talis religio possit habere hæc bona mobilia ut propria, ib.
 Potest habere domum ad ordinariam habitationem, et hortum domui junctum; item ecclesiam ad divinum cultum, ib.
 Habere etiam potest animalia ad usum ambulandi, et ad labores monasterio necessarios, ib.
 Societas Jesu professæ non potest habere animalia ad usum ambulandi, ib.

Animalia fructifera, ut, verbi gratia, greges ovium et armentorum, an et quomodo liceat habere, ib.
 Non licet habere aliquod animal ad locandum, accepto pretio pro usu ejus, ib.
 Aves domesticas, ut gallinas et columbas, in parvo numero habere licet, ib.
 Item ex domestico horto fructus colligere, non tamen vendere, ib.
 Talis religio non potest habere jura vel actiones ad aliquid recipiendum per modum annuæ pensionis vel redditus, potest vero ad aliquid recuperandum quod uno actu solvi potest, et statim consumi, vel in utilitatem converti, ib.
 Legatum annuæ pensionis illi relictum est nullum quoad obligationem et jus civile; hæres tamen in conscientia tenetur illud solvere, et religio potest accipere et admonere hæredem suæ obligationis, ib.
 Si hæc pensio legata sit ad breve tempus, probabilius est acquirere religionem jus civile ad illam recuperandam, ib.
 Legatum annuæ pensionis potest statim vendi, ut convertatur in commodum monasterii, si hæres et principalis legatarius velit, non tamen potest ad id cogi, ib.
 Hæres vel legatarius in hoc casu non tenentur in conscientia reddere æstimationem talis pensionis, neque se obligare volenti illam dare, ib.
 Differentia inter legatum annuæ pensionis, et alterius rei immobilis, ib.
 Licet habere redditus certos jure civili recipiendos pro expensis ecclesiæ seu sacristiæ, ib.
 Non tamen licet illos vel partem illorum, si sint superflua, vel nimium crescant, in alios usus monasterii convertere, possunt tamen converti in opera pia, ib.
 Pro aliis rebus, ut, verbi gratia, pro libris emendis, non licet habere annuos redditus jure civili exigendos, ib.
 Pro hospitibus vero externis recipiendis licet habere tales redditus sola administratione; non ita pro religiosis hospitibus, ib.
 Anniversaria perpetua et capellanias, an et quomodo liceat habere, ib.
 Quid sit habere hæc bona immobilia tanquam propria, ib.
 Non licet habere ex voluntate domini rem quoad usum et usumfructum, ib.
 An et quomodo traditio alicujus possessionis vel census quoad usum vel usumfructum repugnet huic paupertati in communi, ib.
 Ex vi hujus paupertatis an et quomodo obligentur subditi ad mendicandum et strictiorem paupertatem, ib.
 Pontifex potest dispensare cum religioso in paupertate, ut sit capax domini, nullam aliam obligationem votorum vel status illi auferendo, quamvis, moraliter loquendo, vix possit id licite fieri, c. 18.
 Hæc dispensatio data etiam sine justa causa est valida, ib.
 Pontifex non solum potest dispensare cum religioso, ut sit capax domini, sed etiam ut actu habeat dominium et proprietatem aliquam, ib.
 Si Papa solum dispenset in solemnitate voti paupertatis, potest vere fieri dominus rei acceptæ, tamen peccat contra votum accipiendo sine licentia prælati, ib.

In hoc casu non licet etiam de licentia prælati dominium acceptare, ib.
 Papa, si detur causa, potest dispensare in toto voto paupertatis, non dispensando in castitate vel obedientia, ib.
 Regularis factus Papa manet liber omnino a voto paupertatis quoad usum et dominium, ib.
 Non ita si fiat Episcopus, ib.
 Cum illo tamen potest Papa dispensare non dispensando in aliis votis, ib.
 Pontifex potest dispensare in voto paupertatis, quando occurrit justa causa dispensandi in ipso statu religionis et voto castitatis, verbi gratia, si oportet ut monachus rex fieret, ib.
 Vide Dominium.

PECCARE, ET PECCATUM.

Peccatum veniale evitare, vel commissum remitti est aliquo modo medium necessarium ad salutem, l. 1, c. 8.
 Peccat graviter novas religiones vel ordines sine Ecclesiæ approbatione introducere tentans, l. 2, c. 16.
 Peccati malitia non semper multiplicatur ex multiplicatione legum, l. 40, c. 6.
 In peccato religiosi contra castitatem datur duplex malitia, una contra temperantiam, et alia contra votum; et nulla datur injustitiæ contra traditionem, l. 2, c. 9.
 Peccatum gravius committit violans votum solemne castitatis, quam simplex contrahendo matrimonium, c. 11.
 Peccatum religiosi in foro Ecclesiæ est gravius, et poena dignius, l. 8, c. 6.
 Peccatum inobedienciæ habet duas malitias, unam contra Deum, et aliam contra hominem, l. 2, c. 13.
 Vide Paupertas simplex, Paupertas solemnis, Castitas simplex, Castitas clericalis, Obedientia simplex, Obedientia solemnis, Novitius, Filius.

PECULIUM.

Vide Paupertas solemnis.

PECUNIA.

Pecuniæ nomine, quæ comprehendantur, l. 8, c. 4.
 Pecunia an et quando inter bona mobilia computetur, c. 15.
 Vide Paupertas solemnis.

PENSIO.

Pensio an nomine beneficii comprehendatur, l. 9, c. 18.
 Pensio non potest in alium transferri sine Papæ auctoritate, extinguitur per professionem, et non transit ad monasterium, l. 8, c. 13.
 Vide Paupertas solemnis.

PERFECTIO.

Perfectio, ad quam status perfectionis ordinatur, an sit forma simplex, vel plurium collectio, l. 1, c. 3.
 In charitate sola consistit, ib.
 Tribus modis perfectio charitati tribui potest, substantialiter, principaliter et totaliter, ib.
 Perfectio totalis absolute sumpta non consistit in sola charitate, ib.
 Aliæ virtutes conferunt ad perfectionem christia-

nam, ut dispositiones, media et instrumenta charitatis, ib.
 Item ut accidentia perfectionis, ib.
 Habens charitatem sine aliqua virtute est imperfectus accidentaliter, ib.
 Perfectio consistit in operatione vel proxima habitudine ad illam, et proinde in charitate, ib.
 Vide Status charitatis, et Consilium.
 Perfectio charitatis intenta per statum perfectionis, non requirit amorem Dei infinitæ perfectionis, ib.
 Item neque immutabilem sine ulla actuali interruptione; aut ita perfectum, ut nullam culpam etiam levissimam admittat, ib.
 Assignantur variae perfectiones charitatis, ib.
 Quod hæc perfectio non sistat in charitate actuali probatur, ib.
 Quod in habituali tenetur, ib.
 Requiritur antecedens actuum frequentia de lege ordinata, et similiter continuatio, non tamen in illa consistit formaliter perfectio, ib.
 Non est necessaria ad perfectionem intentio charitatis habitualis, neque etiam sufficit, ib.
 Perfectio consistit in proxima dispositione ad perfecte operandum juxta Christi præcepta et consilia, ib.
 Potest quis ex perfecto fieri imperfectus sine peccato mortali, et consequenter sine diminutione charitatis et gratiæ, ib.
 Potest quis simul esse sanctorum et imperfectior alio perfectiori, et tamen ad majorem beatitudinem pervenire, ib.
 Ad perfectionem per se pertinet amor proximi, ib.
 Non tamen primario, seu secundario, ib.
 Extensio dilectionis Dei ad implendam illius voluntatem in omnibus pertinet per se primo ad perfectionem charitatis, ib.
 Ut charitas viæ in statu perfecta esse censeatur, et ut homo in statu perfectionis simpliciter esse dicatur, requiruntur aliæ perfectiones, scilicet moderatio passionum, abnegatio rerum temporalium, et similes, ib.
 Potest quis esse perfectus, et tamen non esse in statu perfectionis, et e contra, c. 5.
 Perfectio non requirit omnimodam observantiam consiliorum omnium, ib.
 Perfectio non acquiritur sine observantia consiliorum, c. 10.
 Perfectio christiana principaliter præceptorum quam consiliorum observantiam postulat, status vero perfectionis e contra, c. 11.

PIETAS.

Vide Debitum.

POSSESSIO.

Possessionis definitio et explicatio, l. 8, c. 5.

POTESTAS.

Potestas approbandi religiones immediate est in Papa jure divino, l. 2, c. 17.
 Est etiam aliquo modo in Episcopis, ib.
 Hæc potestas altiori modo est in Papa, quam sit in Episcopis, ib.
 Sex differentiæ assignantur inter potestatem et approbationem Pontificiam et Episcopalem; prima est, quod approbatio Episcopi potest esse pro sua diocesi tantum, Pontificis vero potest esse pro tota Ecclesia, ib.

Approbatio Episcopi fallibilem et mere humanam erititudinem habet; Pontificis vero divinam et infallibilem, ib.
 Hæc potestas est immediate in Pontifice de jure divino, non ita in Episcopis, ib.
 Item in Papa est immutabilis per hominem, in Episcopo est cum dependentia a Pontifice, a quo limitari vel auferri potest, ib.
 Pontifex potest approbare religionem solemnizando vota, non ita Episcopus, ib.
 Tandem Papa religionem approbare simpliciter potest; Episcopus secundum quid, ib.
 Potestas approbandi religiones Episcopis ablata est a Concilio Lateranensi, ib.
 Potestas jurisdictionis in tribus modis requiri potest ad statum religiosum, c. 18.
 Quid significetur nomine potestatis et jurisdictionis dominativæ, ib.
 In statu religioso necessaria est in Prælato potestas gubernativa et suo modo dominativa, distincta et separabilis a jurisdictione, ib.
 Est sufficiens hæc sola potestas ad constituendum statum religiosum, ib.
 Ad perfectum regimen necessaria est propria potestas jurisdictionis aliquo Prælato religionis saltem extrinseco, qualis est Episcopus, ib.
 Est quasi proprietas consequens statum religiosum, ib.
 Potestas dominativa oritur ex professione religiosa, et ordinarie conjungitur cum potestate jurisdictionis, ib.
 Potestas acceptandi religiosam professionem vice Dei est necessaria ad statum religiosum, l. 3, c. 2.
 Data est D. Petro, et pertinet ad potestatem ligandi atque solvendi, ib.
 Triplex potestas datur in Prælato ad præcipiendum, l. 4, c. 7.
 Vide Irritare.
 Potestas recipiendi ad religionem est immediate in sola et qualibet religione approbata, et includitur in ipsa approbatione, l. 5, c. 10.
 Necessario est committenda alicui vel aliquibus in particulari, ib.
 Ex jure communi pertinet ad Abbatem in religionibus monasticis, in Mendicantibus vero ad Provinciales; sed consulendum quid in hac materia determinet quilibet religio, ib.
 Sixtus V eam committit Generali, seu Provinciali, et definitivis, ib.
 Item Provinciali cum duobus aut tribus localibus ad hoc designatis, vel cum duobus aut tribus Patribus antiquioribus, electis a capitulo provinciali Mendicantium, vel generali monachorum, ib.
 Ad receptionem suffragia definitivorum vel electorum non sunt tantum consultiva, sed definitiva; non requiritur consensus omnium, sed sufficit si plures consentiant cum provinciali, ib.
 Vide Professio.

PRÆCEPTUM.

Præceptum affirmativum non obligat pro semper, l. 1, c. 3.
 Non possunt præcipi omnia bona opera, nec a lege naturali, ib.
 Nec a positiva divina vel humana, ib.
 Præceptum charitatis sumptum ex cap. 22 Math. explicatur, c. 8.
 Quomodo contineat virtute alia præcepta, ib.

Ex vi præcepti charitatis tenentur habere in affectu et spe perfectissimum amorem patriæ, ib.
 Præceptum in actibus humanis aliquando obligat ad specificationem, aliquando ad exercitium actus, l. 9, c. 1.
 Vide Obedientia simplex et solemnitas, Matrimonium, et Consilium.

PRÆLATI.

Prælati religionum, ut pastores ordinarii, leges et præcepta subditis possunt imponere, l. 10, c. 8.
 Prælati religionis est pater altioris ordinis, l. 6, c. 2.
 Vide Obedientia simplex, Obedientia solemnitas, Votum religionis, Professio, Potestas, et Irritare.

PRÆSCRIPTIO.

Ad præscriptionem quale tempus continuum sufficiat; et quomodo bona vel mala fide interrumpantur, l. 7, c. 1.
 Vide Servus.

PRÆCES IMPORTUNE.

Vide Professio.

PRIVILEGIUM.

Vide Professio.

PROCURATOR.

Vide Matrimonium, et Professio.

PROHIBITIO.

Prohibitio superioris dupliciter dici potest irrationalis, et quomodo tunc obliget, l. 8, c. 41.

PROMISSIO.

Promissio ut genus essentialiter includitur in omni voto, l. 2, c. 7.
 Promissio Deo facta est vere votum; promissio vendendi castitatem est vere votum, sed non castitatis, ib.
 Promissio et donatio differunt, et in quo, ib.
 Promissio pura non transfert rem in alterum, neque est potens ut reddat personam incapacem dominii, c. 12.
 Promissio homini facta non est votum, sed soli Deo, l. 10, c. 2.
 Vide Dominium, et Traditio.

PROFITERI, PROFESSIO, ET PROFESSUS.

Professio vera et valida est de substantia status religiosi, l. 6, c. 1.
 Sola professio valida, sive expressa, sive tacita, constituit religiosum, ib.
 Divisio professionis in validam et invalidam, expressam et tacitam, ib.
 Professio tacita est valida, neque a Concilio Tridentino revocata est, ib.
 Sine professione non fit religiosus, quamvis habitum suscipiat cum proposito vel voto religionis, ib.
 De substantia professionis sunt tria vota, paupertatis, castitatis et obedientiæ, sive explicite, sive implicite facta, c. 2.
 Modus profitendi religionis Prædicatorum et Carthusianorum, ib.
 Professio in qua unum votum voce exprimitur, vel promissio alicujus objecti, in quo alia confuse continentur, est expressa, ib.

De substantia professionis est traditio religiosi, et acceptatio Prælati, ib.
 Traditio, quæ in professione fit, non est pactum, aut donatio mere humana vel sacra, obligans Deo specialiter. Sola sufficit ad substantiam professionis sine promissione, quæ si aliquando additur, solum est ad majorem firmitatem et obligationem pluribus titulis augendam, ib.
 Effectus quasi formalis professionis, quatenus traditionem includit, est esse donatum, traditum, seu translatum in alterius potestatem, ib.
 Ad hunc effectum pertinet potestas data Prælato seu religioni, et passiva subjectio se tradentis, ib.
 Hæc subjectio et simul filiatio in ordine ad Deum est strictissima et nobilissima servitus, ib.
 In ordine ad Prælatum vel religionem non est proprie servitus mancipii, sed filii spiritualis subjectio, ib.
 Hæc subjectio quantum est ex vi servitutis poterat esse in statu innocentie, ib.
 Potestas Prælati orta ex professione est œconomica et paterna, spiritualis et supernaturalis, ib.
 Ex traditione per professionem facta provenit potestas coactiva et punitiva Prælatorum erga religiosum, ib.
 Ex traditione et tribus votis coalescit professio quoad suam substantiam, ib.
 Potest inveniri ablatum cum tribus votis, qui non sit professus neque vere religiosus, ib.
 Ad veram professionem non sufficit traditio cum tribus votis in religione approbata, sed requiritur ut fiat in religione approbata prout approbata est, ib.
 Vide Traditio, item Irritare vota, etc.
 Causa finalis proxima professionis est ipse status religiosus, et ultima charitatis ac divini cultus perfectio, c. 3.
 Causa formalis est ipsamet professio, ib.
 Causa efficiens proxima est proprius consensus profitentis, ib.
 Professio ex malo fine operantis potest vitari, non tamen invalidari, ib.
 Vera ac valida professio non fit sine libero consensu profitentis, ib.
 Ad professionem validam ex jure positivo requiritur hic consensus post decimum sextum ætatis annum completum, ib.
 Olim sufficiebat post decimum quartum, ib.
 Ad professionem validam ex jure communi non requiritur major ætas quam sexdecim annorum; aliqui tamen insulani, juxta cap. *Quia in insulis*, ante decimum octavum ætatis annum illicite profitentur. Sed hoc statutum videtur consuetudine revocatum, ib.
 Filius ante usum rationis donatus a parentibus religioni, post annos pubertatis non tenetur profiteri, ib.
 Item non potest fieri religiosus professus per donationem et voluntatem patris, ib.
 Liber consensus ad professionem validam est necessarius, tam ex parte religiosi quam religionis, ib.
 Etiam est necessaria potestas in acceptante professionem, ib.
 Quando quis ex metu sive magno sive parvo, vel etiam sine causa, profitetur exterius absque interno consensu, professio est nulla apud Deum, c. 4.
 Quando quis profitendo verum consensum interius